

Babama

– Lütuf VELİ · 18 Haziran 2012

Onu kelimeler anlatmakta yetersiz kaldı.
Her yazımda,dahası şiirimde o vardı.
Babam...
Yağız demezlerdi ona,teni esmerdi Yiğit lakabıyla dermiş anası, ninem.
Karaveli oğlu Karabekirdi o...
Fatmalının oğlu...
Neler görmüştü neler,
Şimdi isyan eden gözleri.
Dokuz yüz yirmi sekiz tevellütü.
Atatürk öldüğünde on yaşındaymış.
Seksenine merdiven dayamış.
Anasını koymuş toprağa önce,
Dahası oğlunu...
Ogünü hatırlıyorum ,serzenişi kadereydi.
Kurumuş göz pınarları,içi deli bir dereydi.
``Olmadı be Velim`` derken biçareydi.
Sekseninde koca bir çınar,yıkılmadı kadere inat.
On bir çocuğuna hem ruh oldu hem kanat.
Derdi babam;evlat babalık zor zenaat...
Ben de baba oldum haklısın be babam.
Hakkını helal et...
Babam,
Mektepli o çağlardan.
Ekmeğini çıkarmış taşlardan dağlardan.
Az da çekmemiş hani şu batasica ağalardan.
Ellilerde asker olur
Gidecektir koreye
Amarikan için,
Tanrı yüzüne bakar çıkmaz kura.
Atmışlarda traktörle tanışır ülkem.
Bükleri ,bataklığı tarla yapar babam.
Yetmişlerde hayatı bir roman.
Çocuklar yetişmiş her biri olmuş adam.
Orta yaş kuşağıdır artık o dev adam.
Seksenler belki de rahat edeceği zaman.

Anarşik olmuştur yaşam...
Al üstüne olmadı Menderesi asanların ihtilali.
Eyvah! demiş eyvah yine canlar yanacak.
Kurban çok sevdiği Süleyman mı olacak.
Doksanlar acıları yaşadığı yıllar,ihtiyarlamış yüreğinde.
Hey hat ikibinleri gördü bu koca adam...acılar içinde.
O yaşayan bir tarih,
O benim babam...